

VELIČA DUŠA MOJA GOSPODINA

Velika Gospa, C

U nekim nesretnim trenucima dogodi se da netko prigovori roditeljima da su premalo za nj učinili, pogotovo kad se to usporedi s nekim drugim roditeljima. Tu je naravno teško biti sudac, ali je važno prisjetiti se jedne obične, a tako važne stvari: koliko brige, osjećaja, posla, žrtava roditelj uloži dok mu dijete ne odraste! Počevši od onog noćnog buđenja svaka tri sata, preko prvih ospica, briga oko škole. Koliko briga za odjeću, za hranu, za školske ekskurzije, za igračke... Koliko ljubavi i pažnje od samog rođenja. I to da je malo?

Ne radi se toliko o tome da bi djeca bila nezahvalna, grozna itd., nego puno više o tome da se čovjek tako lako navikne na dobrotu. Eto, djetetu je normalno (ono to i ne primjećuje) da je doručak uvijek na stolu prije škole, da je ručak uvijek gotov, da je rublje oprano, da ima za autobus i za užinu, da dobije bicikl i koturaljke... Normalno je da ima svoju sobu, da ima ovo ili ono. I onda ako nečega ipak nema - jao i pomagaj!

Nismo li i mi poput neodgovorne djece pred Bogom? Nama je tako normalno i razumljivo da sami jutrom ustanemo iz kreveta, da se sami odjenemo i ručamo, da hodamo i šetamo, da dišemo, da nas sunce grije, da imamo obitelj, da ne gladujemo, da nas zdravlje više-manje služi... I sve je to normalno i razumljivo. Nama je, nadalje, po sebi razumljivo da nas Bog ljubi, da smo njegova djeca, da nam on oprašta grijeha, da je njegov Sin za nas umro i uskrsnuo. Nama je razumljivo da smo dionici božanske naravi Isusa Krista, dionici nebeskog kraljevstva... I kad u svemu tome nešto ne ide baš kako smo mislili, onda opet - jao i pomagaj!

I to je, rekao bih, naš najveći grijeh: crna nezahvalnost. Beščutnost. Sebičnost. Ne vidim i ne želim vidjeti silne i čudesne stvari koje mi Bog daje. I ne zahvaljujem, nego u svojim brzopletim molitvama prosim i nestrpljivo očekujem ono što mi se čini važnim.

Danas nam Marija u tome smislu daje veličajni primjer, poticaj i pouku. Što ona čini? Zahvaljuje i opet zahvaljuje. Njezin himan „Veliča“ sav je u zahvaljivanju, u skladu sa židovskom molitvenom predajom. Marija ima oko i srce. Vidi što sve Bog čini za nju i za njezin narod. Kao prvo divi se Bogu i zahvaljuje mu što je pogledao na njezinu neznatnost i što ju je uzvisio svojim milosnim darom. Božje izabranje da bude majkom Spasiteljevom ona smatra blaženstvom (bez obzira koliko će ju taj dar koštati). Zahvaljuje Bogu nadalje zato što ne dopušta da se silnik uzdiže, zato što se sjeća siromaha i obećanja koja je dao svome narodu. Marijin je hvalospjev čisto veličanje Boga bez i jedne molbe. Sjetimo se, evanđelje nam spominje samo jednu jedinu molbu Marijinu: onda kad je na svadbi obzirno rekla: „Vina nemaju“. I to je molila za druge. I evo danas slavimo Marijinu nagradu: uznesena je na nebo

A naša molitva? Toliki su sveci dane i dane provodili upravo u molitvi zahvaljivanja. To je srce i duša svake molitve. U takvoj molitvi ja sam u najosobnijem odnosu prema Bogu. Zamolit ćemo Gospodina da nam po primjeru Blažene Djevice Marije udijeli dar zahvaljivanja, da bismo jednoga dana u vječnosti neprestano mogli slaviti Gospodina zajedno s Marijom na nebo uznesenom.

Zvonko Pažin